

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur
ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 478. Simplicii Pap. Annus 11. Zenonis Imp. 5. Odochr.
Reg. 3.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

ciues, alijs ex illis in Orientem, alijs in diuersa Orbis loca, ubi haberent tuta patria, migrantibus. Cum interea Ambrosius Aurelianus in Britannia purpuram sumpsit, conatus liberare Britannos ab Anglosaxonibus eos assidue infestantibus. Vocati illi fuerunt a Britannis sub Marciano Imperatore, cum a Scotis & Pictis infestarentur: sed (vt superius dictum est) ex auxiliarijs in hostes conuersis, eosdem Britannos diuissime affligebant, ad hoc vsque tempus, quo ab Ambrosio liberantur. Hoc purpuram quidem assumpsisse, non autem nomen Imperatoris, reperitur: ipseque primus id tentauit (vt Gilda testatur) non autem & parentes, vt legitur apud Bedam, qui sub Zenonis Imperio hac contigisse tradit, sicut & Ado in Chronico, licet quoto anno ipsius Zenonis id acciderit, nemo prodar: nos hoc anno posuimus, se totum nitium à liberatione Ambrosij ab exilio sub Odoacro, si hunc eundem cum illo Ambrosio esse velimus; quod vt opinemur, multa persuadent.

XXXI. Hic, inquam, sumens purpuram, vt aliquid saltem vestigium Occidentalis superesse videretur Imperij, à Britannis diu multumque à barbaris externis afflictis, vt à Deo missus, acceptus est. Quomodo autem per cum actum sit, vt pluribus fatigatos precijs hostes tam dem penitus vicerit, Gildam Sapientem audivimus rem in hac verba describentem:

Tempore igitur interueniente aliquanto, cum recessissent de manu crudelissimi pradones, rebarata à Deo reliquia, quibus se coniungunt vniuersi, de diuersis locis miseris ciues, tam auidè, quam apes aluicaris procella imminente; simul deprecantes cum toto corde, & vt dicitur innumeris orationibus alicuius voti, ne ad interuentionem vsque delerentur: Dnce Ambrosio Aureliano viro modesto (qui solus sortè Romane gentis tantè tempestatis collisioni, occisus in eadem parentibus, purpuram à nimirum indutum super fuerat, cuius nunc temporibus nostris soboles magnopere auita bonitate degenerauerit) vires capessit, victores prostrantes ad praelium: quibus victoria, Domino annuente, ex voto cessit. Et ex eo tempore nunc ciues, nunc hostes vincebant: vt in ista gente experiretur Dominus solus mare praesentem Israhel, vtrum diligit eum, an non, vsque ad annum obsequium Badonici montis, nouissimeq; ferme de furescitur non minima strago, qui & nec natiuitatu est. Sed ne nunc quidem vt antea ciuitates patria inhabitantur, sed diserte diruta, hactenus spualiter, cessantibus licet externis bellis, sed non civilibus. Hosti etenim tam desperati insula excedit, insperatig, mentis auxilij memoria corum, qui vtriusq; miraculis testè extiterit: & hoc Reges publici, privati, sacerdotes, Ecclesiastici suum quique ordinem seruauerunt. hac Gilda, Ambrosio acceptam ferens libertatem Britannia ab ingruentibus barbaris libertate, & restitutam Ecclesiasticam disciplinam. Porro quod pertinet ad cladem Badonicam: cum Beda testetur circa annos quadraginta quatuor accidisse à tempore, quo Anglosaxones Britanniam inuaserunt; habità ratione eorumdem aggressiois, quam tempore Marciani Augusti contigisse idem ipse affirmat, non amplius, quam post annos circiter vnginti accidisse dicendum est, & triginta annis expletis ab eo tempore, quo Scoti & Picti eam inuaserunt sub tertio Aërij Consulatu, anno Domini quadringentesimo quadragelimo sexto.

IESV CHRISTI
Annus 478.

SIMPLICI PAP. ZENONIS IMP. 5.
Annus II. ODOCR. REG. 3.

I. SEQUITUR annus Christi quadringentesimus septuagesimus octauus, quo illius vir clarissimus sine collega Constantinopoli creatus est Consul. Caruit suo Consule Occidès, quod dum legationes in eundè pacis causam, vltro citroque à Zenone atq; Odoacro militarentur, nihil Odoacer inter hæc praesumere, nec Zeno de inijs Occidè talis Imperij sibi voluit arrogare, vt alterum quoq; Con-

sulem Romæ creari solum nominaret; neque Odoacer id sibi arrogandum putauit, qui nec Imperatoris nomen accepit. Huius ergo anni principio reddita sunt Simplicio Romano Pontifici litteræ Acacij Constantinopolitani Episcopi, de rebus Alexandrinæ Ecclesiæ anno superiore transactis, quas scire eundem Simplicius datis ad eundem Acacium litteris exigebat. Quæ autè ista fuerint, ipsa docet epistola; quæ honorifico præconio ipsam Romanum Episcopum ornans, ipso sui exordio ista habet:

Domino beatissimo sancto Patri Archiepiscopo Simplicio Acacium. Sollicitudinem omnium Ecclesiarum secundum Apostolum circumferentes, nos indefinenter hortamini, quamuis spontè vigilantes ac praecauentes. Sed vos diuinum zelum solido demonstratis statum Alexandrinæ Ecclesiæ certius requiretis, vt propateris canonibus suscipiatur laborem, possimò stitantes sudore pro his, sicut semper est approbatum. Sed Christus Dominus noster, qui diligenter se in bono cooperatur, nostris cogitationibus insidens, & vnam nobis in his mentem atq; eandem pro gloria sua esse cognoscens, omnem victoriam ipse persequit, confortes nos cum tranquillissimo Principe faciens; & Timotheum quidem decessorem spirantem procellas, & Ecclesiasticam tranquillitatem (sicut apparuit) conturbante, & ita subdixit humana, dicens: Tace, obmutescite.

Petrus quoque, qui ab Alexandria more similiter procella sarcerat dissipauit, atque in eternam fugam Spiritu sancto flante, conuertit vnum de his, qui eum fuerant damnati: sicut enim in hostis Archibus inuentum est, & de vestris scriptis (si dignamur exquirere) poteritis agnoscere, qua in tempore de eodem subscrita, ab Alexandrino Archiepiscopo Romano ad alterutrum sunt relata. Quæ Petrus noster existens filius, & operum dierum luculentum alienis apparens, omnino tenebras ad latrocinium peragendum congruas earum cooperatur inueniens, media nocte adhuc iacente caduere illius, qui paternos canones subuertebat, in spulso, surrepsit in sedem, sicut ipse arbitratu est, vno & solo praesente, & eo, qui concors illius insubstebat insania, scita vt propter hoc in auriu supplicij subderetur; nec quod sperabat, effectus est. Sed ille quidem de se ex parte vel minima iudicans, nunquam penitus omnino comparuit.

Timotheus autem paternorum canonum custos, qui Davidica mansuetudini exemplo subditur, & vsque ad finem patiens, atq; per resatq; propria restitutus à Christo, propria sedis honore letatur, & spiritalium florum voces accipiens, gratiam curationis expectat; multiplicat in se honore à Christo Principe sacerdotum: propter quem & tolerantia coronam sibi met reliquit. Attemnis igitur orit vestra beatitudo pro Christianissimo Imperatore; & pro nobis ipsis. Nihil enim praetermittitur eorum, qua ad custodiam Ecclesiasticæ restituti disciplinæ. Vniuersam fraternitatem, que vobiscum est in Christo, ego & qui mecum sunt, salutamus. Ecce alia manu: In Domino conferemus, sanctissime & beatissime Patres, hæc illius Acacii ad Simplicium Romanum Pontificem.

Qui igitur consolatur humiles Deus totius consolationis, consolatus est sanctissimum Simplicium Papam in aduentu harum litterarum. Angebat ipse morore ex lugubri statu totius Catholice Ecclesiæ; nec quia premebatur propter inuisibiles, dan. hæc continebat externa. Quantalibet enim ob barbarum eundemq; Ariam Italia Regem Odoacre hæc lugeret; hand tamen Orientalis Ecclesiæ perisulem curam gerere praetermisit; frequenteribus namque agebat & vigebar litteris, vt de eius Ecclesiæ statu certior redderetur: cum acceptis tandem eulmodi ab Acacio litteris, mirifice adgauius est (perans fore, vt exul pietas Orientalis Ecclesiæ postliminio secundum dies antiquos exoptato restituenda esset. Ita planè ex eulmodi exordijs parcat reliqua, quæ ventura essent, exillimare: quis enim non maximam spem concipere poruisset, videns Imperatorem suam in Impetium restitutionem huius pietatis operibus consecrare, & Acacium Constantinopolitanum Episcopum eidem adnitemem, quæcumque se ad potiora præstanda præbentem?

Sed quam incostans & labilis sit fiducia illa, quæ in homine collocatur, quæ post hæc contigerunt, reddidit penitus manifestum, ambobus (proh dolor!) tam Acacio, quam

Epistolæ
Ep. 10. 1. 1.
Ep. de
II. 2.
Cor.
II.
EPISTOLA
ACACII
AD SIMPLICIUM
PAPAM.
DE MORTE
TIMOTHEI.
III.
DE IVBA
PETRI.
IV.
V.
VI.
ACACII
MPTA
TIO.

Hier. 2.

quā Zenone in deteriore prolapsus. Videbis, quod & mireris, & cum Hieremia exclamare cogaris: *Obhspectate caeli super hoc, & porta caeli desolamini vehementer.* videbis, inquam, ipsum Constantinopolitanum Episcopum quādam mentis vertigine motum, veluti furiosam, nefandissimum illum Petrum Mogisim, quem ipsidem suis litteris adeo fuerat exaceratus, noctis filium, latronem nota irepentem, inuasoremque alienae sedis appellans, post haec omni fouisse studio & officio adiuuasse, ut Ecclesia Alexandrina thronum reciperet, quem sur & latro competens iam sponte turpi lapsus fugā deseruisset. Sed leuia ista tibi videri poterunt, cum illum spectabis phrenesi quādam abiectum, & velut caestro percitum, aduersus Romam Pontificem violentum insurgere, appetere cornibus, appetendo primatum: quem nuper videtis, cum mentis compos esset, & sanos liberosque haberet affectus, Simplicio Papa adeo obsequentem, in omnibus obtemperantem, ac plane dignum ab eo existimatum, cui crederet vices suas, delegando eidem in Oriente vicariam praefecturam, quā roboratus intrepidus obstitit Basilisco, & pressit furentem, & coegit non a sanctione veterem contra fidem Catholicam latam potius abrogare. Ista quidem, cum mentis compos, non alta sapiens, humilibus confentiret. At est plane illa aegria mensura, quā quisque diuersos vniuersiulque hominis actus meretur, & probata aequi ponderis trutinā, quā quis expendat cuiusque opera, quae sibi contraria esse noscantur: ut illa probet, quae tranquillo iugis gesta sunt animo, antequam contigerit illum priuatorum affectuum turbine agitari; illa vero respuat, quae ex caeca mente & furoris impetu in trāuersum acta procedunt. Haec tibi firma regula ad detegendum dignoscendumque tum Acacium, tum alios praecurantes, secundum illud ab Apostolo de se ipso firmiter inculcatum: *Si quis aduersari, hoc desit, praecuratore me constituo.* haec quo ad Acacium.

Galat. 2.

VII.

Sed & intueberis (quod non mireris, verum ingemiscas) Zenonem Augustum in consistorio aut putatum excoctum, visum ad breue temporis spatium putum aurum, iterum conuersum in ferriam: Non, inquam, miraberis, etsi iugeas; quod haud nouum sit, impios haereticos, potissimum vero Principes, sic interdum videri voluisse Catholicos, ut ex religione inconcessum alia via quod cuperent assequerentur Imperium; vte tiam recens de Basilisco demonstrauit exemplum. Sancto lemē apud impios (quos nunquam dixerim Christianos) impio illo de iure regnandi decreto, licet simulare, fallere, religionem violare, pro arbitrioque mutare, ut tamen quis regnet: quomodo non summa consideratione, longa intercedente mora, donec veritatem pariat tempus, expendenda est Principum haereticorum, quam praesentunt factis, & scriptis proferunt, poenitentia? Haec obiter, occasione eius, quae tractatur historia de Zenone, & quae sunt dicta de Basilisco, & dicturi sumus inferius de Anastasio his orationibus nequit. Sed iam quae rescripta ad Acacium Papa, videmus: hoc enim anno mense Martij biquite ista dedit:

e Simplicio

ps. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

VIII.

Quam sit effluax supplicantium Domino perseverantia sacerdotum, & quam incendo gratulatur assensu studium, quod defensionis fidei sinceris mentibus exhibetur, litteris tuae dilectionis ago gratias; quando post tanta certamina, quibus Dei misericordia in causa propriae religionis famulos & ministros sua constitucione potestati, probatissimos sibi efficit esse viatores. Siquidem Alexandria Ecclesia diuino tandem iudicio liberata, in consuetum communium nos aduocans gaudium, eum, qui ab haeretico fugatus fuerat, ad eius sedem redisse testatur. Unde animi exultantibus ad vniuersali Ecclesia queream Christo Domino nostro pro salute primūm fidelissimi Principi supplicamus; ut pro deuotione, quā cunctos antenerit sacerdotes, pietas haec diuina concedat, qua nos liberos pro populo Christiano apud omnipotentiam caelestem praestat interpretes. Sicut ergo in reditu fratris & Coepiscopi nostri Timothei gratulatur, ita eum commouente dilectione tua, cupimus irreprehensibilem reperiri: quia ministrasti hoc, cum tandem fidei Praesule non habuisse constantiam, quando ei, ut dā-

IV.

nati Disfiori nomen inter alia recitaretur, extortam esse. Data tertio idus Martij, anno V. C. Coniul. haec tunc ad Acacium Simplicium Papa.

Post haec autem accidit, ut idem Timotheus Alexandrinus Episcopus in sedem restitutus, legationem ex more mitteret ad Romanum Pontificem: Missi sunt tres legati, nempe Elias Episcopus, Nilus presbyter, & Marius diaconus. Qua quidem legatione in primis rogauerunt veniam pro ad ea admissis delicto, cum compellens gladius Eutyliianorum, coactus fuit recitare nomen Dioscori ad altare: quod profecto haud leue facinus in tanto Episcopo videri poterat, licet id praestitisset inuitus: Deprecatus à Romano Pontifice veniam, quam Iudicem & vndicem sciret cunctis Episcopis praesidere. Insuper eadem legatione notum fecit, Petrum Mogum eiusdem sedis inuasorem, qui fugam capisse videbatur, latitare in ciuitate, & secretò rem agere, seducem multos, & cladem illius Ecclesiae procurare; rogans, ut apud Imperatorem agat, quò longius in exilium pelletur. His igitur acceptis litteris, mox ad ipsum Imperatorem Zenonem Simplicium Papa ista concipit:

Simplicium Episcopus Zenoni Augusto.
Per Petrum vicinū Speiabilem Comitem Flatsiae nobis, summa femina olim diuinarum exultatione numerum, triumphali in Domino regi vestri gloria dilatata cum vniuersali Ecclesia gaudeo meditatiua mea literas oblatas meminere, ut inter vniuersos Catholicos fidei sacerdotes opera Domini nostri vel solus petri tacere, vel primus. Quia secundum beatum Paulum Apostolum, Ecclesiarum omnium curam sustinent, non summam gaudij de redita pro clementia vestra carum quiete societate vniuersi, quod vos diuinitatis auxilio, abiectione religioni & vniuersis, inquerimus habere viatores: & in vno eademque, presentis Christo in vobis vobis, vinctum, & cultus vera fides & status est reparatus Imperij, quod vinctum, idem fuerat, d' auolo se ad tempus interfecte, turbatum, ut aliorum aduersarij dissipatis, praecentia ferent maiora vinctum. Vnde tam preclara fructum & virtute adeptus, cum letitia vniuersali Ecclesia nunc quoque sua cessatione facio, tacere non possum gratias sine dubio perenne, quod antiqua verag, fidei in fratre & Coepiscopo meo Timotheo Alexandrinam Ecclesiam reddidit suam apud me nuper littera commemantes, expulsa profanitate Eutychei atq; Disfiori damnatarum, ad regnum Orthodoxos deas Petri & Euang. iste Martij sedem (quod ante compertum est) se recepisse commemorant, incutans nos volentes, ut haec ipsa pietatis vestra sententia referemus.

Et ergo tranquillitas vestri perpetua & fixa sit regni, quietem, quam cunctis in memorata Ecclesia praesens per vniuersi protectione custodire: & quod, iunante vos Domino pro innocentiū scissis salute Animarum, religiosore studio & diligentia attentione progredite: Quia non immerito est gloria, quod condiderit, seruire, quam condere: & omnibus est probatum, tantum vobis diuini fauoris impensum, quantum Christiana religioni à vestra pietate est salutaris exhibitum. Et quoniam in omni parte regni sui profuturā diuina cultus prouidentia vestra non desisteret carum publicis tranquillitate Ecclesiae praesere: precor tamen, ut quod per nos seruo posulat, inno quod officialis supplicamus, Petrum Alexandrinam Ecclesiae peruenire, & ob hoc iure damnatum, quia malis quodam latens in Alexandria (sicut ad nos scriptum est) ciuitate contra haec, quae à vobis sunt statuta, memoratur: ad exteriora transferri, postquam praecipione inbeatis; ne aliquos modice fidei (quod facere perhibetur) inspicat, & ad imperium suū instrumenta traducat. Longe sint ad innocentiū perniciose contagia, ut per vos intra Domini gregis ouile sit sinceritas, quam sola tenere potest Imperiali auctoritas. hucusque Simplicij epistola ad Zenonem, ad quem etiam aliae eodem argumento hoc item anno litterae date extant decimo Kalendas Nouembrii sub eodem Consulatu, est enim eorum exordium: Proxime quidem ad vobis, &c. quibus pariter agit de relegando longè ab Alexandria Petro Mogo turbas secretò miscere, atque inter alia illud de seculo homine proficit, quod atroganter Episcopum ageret Alexandria, quem nec constare posset ordinatum aliquando fuisse diaconum.

Praestabat quidem Zenonem obedire Pontifici, atque

C. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

IX.

d. Empl.

Ep. 1. in

Ep. 2. in

Ep. 3. in

Ep. 4. in

Ep. 5. in

Ep. 6. in

Ep. 7. in

Ep. 8. in

Ep. 9. in

Ep. 10. in

Ep. 11. in

Ep. 12. in

Ep. 13. in

Ep. 14. in

Ep. 15. in

Ep. 16. in

Ep. 17. in

Ep. 18. in

Ep. 19. in

Ep. 20. in

Ep. 21. in

Ep. 22. in

Ep. 23. in

Ep. 24. in

Ep. 25. in

Ep. 26. in

Ep. 27. in

Ep. 28. in

Ep. 29. in

Ep. 30. in

Ep. 31. in

Ep. 32. in

Ep. 33. in

Ep. 34. in

Ep. 35. in

Ep. 36. in

Ep. 37. in

Ep. 38. in

Ep. 39. in

Ep. 40. in

Ep. 41. in

Ep. 42. in

Ep. 43. in

Ep. 44. in

Ep. 45. in

Ep. 46. in

Ep. 47. in

Ep. 48. in

Ep. 49. in

Ep. 50. in

385
HAKREI
NO PBL
LINDVY
1048. L
Ecc. 33
Simplie
XIII
CIVS PA
FA AD A
CACIUM
XIV
antiqua
Pal. 10
XV
DE PETRO
IN EXILI
VM AMAN
DANDG.

penitentem hominem longius extra Romani fines
Imperij ablegare. Etenim talis haereticorum natura, ut ni-
si ab humano confortio penitus auferantur, non religio-
nem tantum, sed & statum ipsius politicum in maximum
discrimen adducant & perdat: satis namque consultum
est, his sanctis Apostolis cum eiusmodi perditis quibus
Deo inferentibus bellum hominibus nec trimum quidem
litterarum communicatione misceri, ne quis, inquam,
alicui ex istis dicere praesumeret, Ane, Quanto enim de-
tinento totius Orientalis Ecclesiae permittis sit homo
nequissimus Alexandriae agere, exitus declarat. Iure igitur
ista prauidens, qui eminenti insitens speculae, res
obuenturas longius contemplantur, Papa Simplicius cla-
mans, ac iterum clamans, geminatis eodem anno datis e-
pistolis, rogat, urget, opportunè & importunè monet, ut
lupus ad lustra feratù procul ab humano confortio aman-
detur. Quod quidem ut maximi ponderis opus perficeretur
omnino, binas quoque eodem nuncio ad Acaacium
Constantinopolitanum litteras dedit; quem, ex rebus ab
eo constantè gestis in Basilicam tyrannum tumens ar-
gumentum, ad agendum in his viriliter adhortatur. red-
demus ex his eorum priorum epistolam, quòd missa à Ti-
motheo Romano legationis exactorem starrationem cõ-
tineat, sic enim se habet:
Simplicius Episcopus Acaacio Constantinop. Episcopo.
Quanto & quam vobis fructus constantia, fides, & deuotio
circa religionem Catholicam mentium semper habeat fortitudo,
laboris dilectionis, & eorum, qui pariter, repente diabolo, iam lu-
dum turbantur, ostendit. Nam cum Christi inimicus & regni Chri-
sti semper autem hoc casus inuaderet, atque impiam persecutione
fideles Domini plebem, concuteret; oratione atque vigilijs sacrilega
tentamenta superant, & se victoria caelestis usque porrexit, ut
regressi religiosissimi Principis Ecclesiae quoque Alexandriae Ca-
tholicae redderetur Antistes, de quo mox cum exultatione diuina
gratis gaudia nostra contulimus, & mutuis vos litteris fecimus
gratulari: & licet laetitia ipsius nemquam sui desierit plenitudo;
tamen frater & Coepiscopus noster Timotheum persecutione proba-
bilior factus, pristini non immemor instituti, per fratrem & Coepi-
scopum Esaiam & filios nostros Nilum presbyterum & Martirium
diaconum Alexandrinae Ecclesiae solemniter scripta direxit: quibus &
illud, quod anteperterritus de discorsi nomine fecerat, se desira-
xio memorauit, & remissionem ipsius erroris exoptat; nosq; de
quiete scitis Ecclesiae gratulari, exoptat erga se quantum nobiscum
tu charitas videt, quod in eo tunc reprehendimus, nos inultum &
reconciliatum sibi nunc diuinae misericordiae affectum impendimus,
frater carissime.
Memorati in Vrbe, qui mox venerant, constituti, occasione
sibi nostri Petri viri spectabilis Comitis, quasi ex sententia profi-
cientis amplexi, tam nostro proposito, quam petitione fratris &
Coepiscopi nostri Timothei, legationisq; ipsius precibus, id ipsum
uolumus ad tuam peruenire notitiam: ut etiam nunc commu-
nium fieri participi gaudiorum, & in praedicta Ecclesia tranquilli-
tate, quem admodum diximus, laboris tui nobiscum carperet fru-
ctum, & Christi, amissimo & elementissimo Principi nostras litteras
offerret super hac etiam re: ut ipse quoque deuotionis & fidei propria
donis se Deo proegete, laetetur, atque insistente charitate tua, scri-
ptis studijs Catholicae religionis salutaria scripta mittendo, mu-
nere dignetur Ecclesiam; ne (sicut experiri sumus) in aliqua re
antiqua ille sospens torres excisi capitis verus essentat, & insicien-
di aliquis occasione (quod absit) rursus inueniat, prouidè proce-
ptorum suscipiat in ordinatione disponat, & sicut euidentibus appro-
bati, Deo se commendantiu legibus sanciat, ne vel in tenebris de-
litescant, & improuis ambulantes, in luce pereuriant; & his, quos,
in fide pauperes esse repererint (quod Propheta testatur) insidetur,
ut aplat.
Petrum maxime, qui nonnullarum domorum, suisq; similibus
lucubrari conuenerat, & quem zelo fidei ab Episcopatu constituit sub-
moveri, in exteriores terras abigi, sicut & nos pietati eius scripsi-
mus, ad Ecclesiasticam pacem, specialis praecipione decernat: quia
rursus asseritur aliqua contra dispositionem fidei sine cessatio-
ne moliri. Quia igitur hac opportunitate per latorem fidissimum nos o-
portuit indicare & specialiter admonere, hortamur, ut cum inter-
nuncius venearè coperit, vel si qua sorte alia occasio reperietur,
quamprimum nos factus certiores, & curam nostram subleuare de-

properet, haec de Petro populum seducente Simplicius. Ad-
dit verò de plurimis, quos cum Timotheus, tum ipse Pe-
trus seduxissent ad penitentiam renouatis, qui ut in Ec-
clesiam reciperentur, ad ipsum Romanum Pontificem libel-
lum pergentis miserunt cum deprecatione venia
admissorum delictorum, nam subdit:
*Ut autem perfecto gaudis gauderemus, idem frater & Coepi-
scopus noster Timotheus exemplum libelli satisfactionis corum, quos à
Catholica fidei veritate Timotheus & Petrus, virique damnati,
damnationis terrore traduxerant, veniam postulantes, ad nos pari-
ter destinavit. sacerdoti alii pietate lapsi subuenire desiderans, quod
diuina misericordia inuenit, que neminem vult perire, resurabile
non putamus. haec tunc Simplicius ad Acaacium: post
post autem ad eundem eodem quoque argumento alius
litteras dedit, quarum hoc est principium: Proximè qui-
dem dilectionis tuae, &c. quae datae ponuntur decimo sexto
Kalendas Nouembriis. Hi quidem fidei huius anni Sim-
plicij Papae labores pro Alexandriae Ecclesia exantlati.
Intelligis puto, quod tam explicitè traditur, quod & aliis
saepè factum vidimus, nimirum ab solutionem à crimi-
ne haereticis requiritur solitam Summo Pontifici, dum in
eam lapsi, aduentes libellos pro venia consequenda
mittere consueverunt ad Romanum Pontificem; ut Alex-
andrinus nullo fecisse constat, cum tamen eis non de-
fesset Catholicas Episcopus Alexandrinus. Quod si in-
concessum fuit primò post Romanum Pontificem, &
id Episcopo, quinam inferiorum sedium sacerdotes sibi
id arrogare praesumerent? Quid autem post hoc factum sit,
dicemus suis locis inferius.
Iam vero reliquum est, ut de alia legatione eiusdem Ti-
mothei Catholici Alexandrini Episcopi ad Zenonem Im-
peratorem pro gratiarum actione missa Constantinopolim
agamus: quae à Liberato Diacono paucis ita describitur,
& Timotheus, Episcopatu recepto, misit quosdam clericos,
gratias agens Imperatori, cum quibus etiam Ioannes ex Oeconomo
presbyter factus Telesphorus, cognomento Talaida, & Gennadius
Episcopus Helinopolis sanguine proximo Salofaciolo-
quem expulerat quidem Episcopatu Aelurus, restituit verò Salo-
faciolum. Cuiusque hi, qui fuerant missi per gratias essent Imperatori,
Gennadius quidem ibi remansit, ut cum aliter responda faceret. Ar-
chiepiscopi.
Però Ioannes ex Oeconomo archiepiscopus factus est illo Magistro,
quicum aliquis descendit Alexandrinus, factusq; est iterum Oe-
conomus habens causam Ecclesiarum: qui multa & pretiosa ve-
nia misit illo Magistro, despiciens Gennadium parentem Archiep-
iscopi, & Praesulem Acaacium Constantinopolitanum, haec Liberat-
us: qui subdit de legatione Timothei Romam missa ad
Simplicium Papam, de qua nuper actum est. Ipse tamen
Liberatus sigillans non nihil Timotheum ipsam Catho-
licam Alexandrinum Antistitem nimis animum facilitatis,
ista subdit: Sed quoniam ipse Timotheus misericors erat in Episco-
pato, ut etiam à suis communicandis accusaretur Imperatori,
tamquam nimis remissus, & circa haereticos placidus; ita ut ei scri-
beret Imperator, ut neque colleret, neque huiusmodi data cum haereticis
celebraret: ille autem mansuetè agebat. Dum ergo teli modo guber-
naret Episcopatum, amabant eum Alexandrini haereticis, & clama-
bant ei in plateis, & in Ecclesijs, vel si tibi compunicamus, ta-
men amamus te, haec Liberatus de nimia indulgentia ipsius
Timothei.
Sed quid praeterea petra ctauerit Ioannes legatus, cum
venit hoc anno Constantinopolim, Euagrius ex Zacharia
Rethore ita narrat: Ioannes presbyter cui Augusti templi diuini
Ioannis Baptista & praecursoris Domini administratio commissa
fuit, quorumdam impulsu consilio Constantinopolim venit, pre-
caturum Imperatorem, ut si forte Episcopus Alexandriae migraret è
vita, sibi liceret Antistitem, quem vellet cuiuslibet illius civitatis no-
minare: qui quidem de Zachariae memorat Episcopatum pro se
ambire ab Imperatore deprehensum est: & cum se iurciurando ob-
stringisset, se nunquam sedem Episcopalem petiturum, domum re-
uertitur, haec Zacharia Euagrius de Ioanne: de quo quae
parum digna referat, vera ne sint, an in sincerissimum Or-
thodoxum ab Eutychemo auctore ex more conficta, in
suspicionem quidem non leuem adduci posse videntur:
cum de Ioanne illud certum sit, ut praeter ceteris viguisse fide*

XVI.
DE LAPSI
REI. XV.
TIS.
XVII.
Liberat.
Dicit, c. 16.
DE LEGA-
TIONE TI-
MOTHEI
MISSE
CONSTAN-
TINOPOL.
XVIII.
XIX.
Euagrius lib.
3. c. 12.
DE IO-
ANNE A-
LEXAND.

Catholica, ut ob eam causam omnium in se Eutychiano- rum arma conuerterit, ut que de eo inferius dicentur, ma- nifestius declarant.

IESU CHRISTI

Annus 479.

SIMPLICII PAP. ZENONIS IMP. 6. ANNIUS 12. ODOACR. REG. 4.

ANTIO- CHENA ECCLESIA AB HÆRE- TICIS VI- XATA.

I.

QVI sequitur Christi Redemptoris annus quadrin- gentesimus septuagesimus nonus, tertio Zenonis Imperatoris Consulatu notatur in Fastis: quo Orientalis Ecclesia, que paululum nata esse quietis post reditum Zenonis Augusti visa est, rursus optra Eutychianorum hæreticorum nouis cepta est turbibus exagitari. Etenim præter illa, que clanculo molietur Petrus Mogus in Ec- clesia Alexandrina, maioribusque in dies accessionibus augetur, quod exitus demonstrat Antiochena Ec- clesia mirum in modum forore hæreticorum non iam rem seceret agentium, sed in præcium erumpentium, affli- ctata est. Etenim cum Stephanus Orthodoxus Episcopus vna cum suis in magna Ecclesia sacrum Synaxim solemini- ter celebraret, Eutychiani, soboles Petri Cnaphæi omniū perditissimi hæreticorum, conferto agmine, exertis gladijs fatentes ingressi, in Dei sacerdotes facientes, eosdem seuisiōne trucidarunt: sanctissimumque ipsum Antisti- tem Stephanum, in quem potissimum maiori odio astua- bant & ira incensitate, corripientes, ad necem vsque atro- cissimis conficere tormentis. de quo ex Ioanne Rhe- toris siorum temporum terum gestarum scriptore hæc ha- bet Euagrius:

Euag. l. 3. cap. 10. II. DE STR- PHANO E- PISCO AN- TIOCH- MARTY- 2. b. Nicoph. l. 2. a. 28.

Petro Ecclesia Antia bene exturbato, Stephanus illius sedem cepit, quam triennio in hunc annum tenuit. Hunc (sub- diripie) Antiochenalams ad similitudinem Nestum præsentis (vri scribit Ioannes Rhetor) confecerunt. hæc Euagrius, pancis admodum rem tantam absoluit. Meminit eiusdem necis Nicephorus, eiusque corpus in Orontem am- nem proiectum, ex eodem Ioanne auctore tradit. Est de hoc Ioanne historico sententia apud Photium, qui ait ipsum sui temporis esse profectum historiam Ec- lesiasticam, nimirum a temporibus Theodosij Iunioris vsque ad finem Zenonis: Vtinam illam nobis Græcia conseruasset martyrum sanguine aq- d illustratam. Porro factis ad pie- tatem & historie veritatem nobile de sanctissimo Epi- scopo elogium, quod anniuersarij memoria vigesima- quinta die mensis Aprilis reperere Ecclesia consuevit ver- bis istis, veluti egregium martyris epitaphium. Antiochia sancti Stephani Episcopi & martyri, qui ab hereticis Synodum Chalcedonensem impugnantibus multa passus, in Orontem fluium præcipitatus est tempore Zenonis Imperatoris. Kaibi. Post hunc æuinum mare uenit Stephanus, alium in locum eius sub- rogarum Stephanum, sed eundem tantummodo vnum fedisse annum, habet Nicephori Chronicon: postea ve- d electum esse Calendiam, ibidem notatum ostenditur. Verum de tempore sedis Stephani Iunioris suo loco dice- mus.

III.

Sed quoniam auctore & impulsore tanta ausi sunt im- pij: re illo quidem alio, quam sceleratissimo illo Petro Ful- lone, in dem Cnaphæo dicto: qui cum sub Leone Impera- tore sedem illam inuasset, tandem post restitutum Ze- nonem in Imperium, ab ipso thre no deictus, illic in con- sultu nimis degere verari que permissus est, reclamante li- cèt à longè Romano Pontifice, vt pestilens homo quam longissime deportaretur. Probauit eue-ritus, quanto peri- culo sinantur perditissimi heretici inter Catholicos com- morari. Sentit id primum Zeno serò sapiens, frustra pe- nitens non paruisse consilij Romani Pontificis. Ipse ta- men Imperator in perfidos arque sacrilegos homicidas tam immane facinus vindicare quamprimum non desisti- tis, missis illuc vltoribus militibus, qui (vt parerat) defa- ctosis illis pœnas sumerent.

ZENO IMP. PV- NIT VA- CRILEGOS

Qui insuper vt caueret ne in electione successoris Au- tititibus compressa gladio turbæ iterum reuoluerent, cō necessitatis edactus est, vt quod hæcenus fuerat à maioribus intentatum, ipse primus, vt paci ac quieti eius prospice- ret ciuitatis, iusserit, vt Antiochenus futurus Episcopus eligeretur Constantinopoli: male enim obducta cicatrix rursus erupitura timebatur in vltus, si Antiochie linere- tur de Antistite deligendo haberi comitia. Electo igitur Stephano Stephani martyris successore, vt ea cuncta præ- ter regulas Ecclesiasticas præsumpta, occasione illa vigen- re, rata haberentur à Romano Pontifice, scripsit de his Zeno Augustus literas ad Papam Simplicium. Hæc qui- quidem ita esse transacta, que ab ipso Romano Pontifice ad Imperatorem Zenonem hoc eodem anno redire sunt literæ, manifestant, que sic se habent:

De Ecclesia Antiochena venerando: mihi semper vestra pietatis apices gausus accepi, quibus ingenio vobis studio Catholici religio- nis, post defensionem fidei, que vos seruat ac custodit, imperatus au- daciam & sacrorum apud Antiochiam perpetrata ecclesia repen- mus: exultantes, vobis inesse animam fidelissimi sacerdotij & Prin- cipis, vt Imperiali auctoritate & vniuersa Christiana religione ac- ceptabilior Deo perex & appareret integritas: cum hi qui in Episcopo- rum necesse sacrilegij eade versati sunt, digni inuentur perne suppli- cium, in quo & quieti Ecclesie & vestro consuleret Imperio: quã & nunciatã Dei contumeliã, viscentis est gratia, & conciliatur hu- dum scilicet oris auxilium, quorum cura sacrilegium non reliquerit impunitum.

Sed vt loquar fiducialiter Principi Christiano, si præteritarum litterarum, quas de Petri aliorum nomine tam laudum ad fratrem & Coepiscopum meum Acacium scripsisse memini, ordo teneretur ad hoc non potuit peruenire, quod iure minus meruit vindicari. Mandan- ner am namque, vt facti à suggestione pietatis vestra prædictis, vt & ceteri, qui per occasionem tyrannici dominationum inuasi erant Ec- clesie Dei, extra metas vestre pellerentur Imperij, ne possent con- bus quibus, simplicioribus ore sacrilego viti in infundere, & ver- bu impij contra fidem Orthodoxam innocentes animas saucia- rent: quod cum appareret, tunc minus ista curantur, & leuissimè creduntur.

Adm est, vt quæ admodum prohiberi inter altaria vntam plebs per uisionibus eorum, sed ipsi quoq, Præsules & prædicatores, p- dei perirent funestis gladijs sacerdotis. Vnde si qua & alia reliqua sub vestro reperirentur Imperio: eae vel nunc in exteriores terras in- bete propelli, ne qua deinceps eor sit necessitas & causa supplicij. Quia melius est aditum obstruisse, quam penam exigisse peccata.

Et quoniam seditiones Antiochena religiosisimo proposito se- dandas non aliter existimatis, nisi (præter prædictum venerandis illius Consilij Niceni) apud Constantinopolim, ijdem peractum, ordinaretur Antistes, qui in eum tantummodo per sua in inno- rasti assumptum, vt deinceps secundam depositiones Patrum, Orientali Synodo creato Antiochem Pontifici seruetur, nec ha- beri loco vltis in hære, quod diffensionis gratia factum est. asse- rende: Tene hæc pietatis vestra beatus Petrus Apostolus spon- nem, & Christianissimi fidelissimiq, Principis mentem in hoc vna iurasse, quod post hæc in Antiochena vrbe, veteri more seruetur, & compromittatibus suis Episcopi ordinetur: Ne quod nunc frater & Coepiscopi meus Acacius vobis est tubentibus exequuti, in vnum posteritatis veniat, & statuta Patrum, qua præcipue præstati illis, consuetudat.

Vnde qua à vrbe amore quietis sanctæ ac religiois sunt ordina- ta, reprohæ non possunt, ne statim Antiochena Ecclesia sub nostra dubitatione videtur ambigua: præcipue cum u, qui legitur or- dinatum, restimonsij clementis vestre & tanti à sit prædicationis sub- iuxit, vt in eo præter horum vulnere in dolorem posito, & possumus & Ecclesia, que illum inuitit, gratulari. Hæc repetitis sermionibus, & venerationis officio respondente, curauit, vt tantas hereticorum fraudes & sacrorum deum & secularibus legibus persequenda, qua sepe peccatus esse tam noxia, de memoria & conuersione homi- num tubentis auferre, quorum impietas & conuersione videtur post auctoritate compositi. Data decimo Kalendas Iulias, post Constitutum illi V. C. hæcenus Simplicius ad Imperatorem, illud (vt vidisti) vehementius inculcans & refrenans, quod frustra sepe antea monuisset, vt damnati heretici e- finibus Romani propulsaerent Imperij: quod ille adhuc

facere

Simpl. pap. 12. 479.

XI. COERCE- RE V- DAT SIM- PLECIUS PLATAM MENTEM ACACII.

VII.

XII.

VIII.

IX. DE TEM- PORE SE- DIS STE- PHANI ANTIO- CHEN- B- DISCOPI.

XIV. SVP- B- DISCOPI.